

ved hvilke vi mene, at der er sørget tilstrækkelig for dem, men som ærede Medlemmer ville erindre fra Diskussionen forleden Dag, er der endnu i de senere Aar vedtaget en Lov, som yderligere skulde støtte disse Folk, støtte deres Andragender til Finansministeren, men De ville ogsaa erindre, hvorledes disse Andragender ofte modtoges, og ligeledes hvorledes den højtærede Minister forleden Dag fortolkede den paagældende Lov. Der gaar ikke en Samling, uden at der indkommer Andragender, som henvises til Finansministeren, og de samme Andragender henvises for anden og tredje Gang til Finansministeren. Men det er ikke alene Invalidter, men der er i det hele taget mangfoldige af dem, som have gjort Krigen med, og som bære Krigsmedaillen paa Brystet, som man har henvist til Kommunerne, til Fattigvæsenet, uden at de en Gang have kunnet faa en tarvelig Alderdomsunderstøttelse, som Loven om Alderdomsunderstøttelse tilfører Folk. Det forekommer mig, at Folk af den Slags, der have gjort sig fortjente paa en eller anden Maade af Samfundet, have Krav paa at agtes af os, at agtes af Samsundsfølelsen. Jeg mener, at det maa stride mod den Følelse af Værdighed, som et Samsund bør have, at man lader dem gaa omkring paa den Maade, efter at man har fremhævet dem blandt deres Medborgere ved det Tegn, de bære, og at man saa siger til Kommunerne: sørg for dem og eventuelt smider dem paa Fattigvæsenet. Det er uværdigt og ubilligt, og særlig da over for vore Veteraner. Vi have et stort Parti her i Landet, der hævder Betydningen af alt, hvad der hører til Krigsvæsenet, som endnu i Aar har udtalt sin fulde Tilslutning til den efter min Mening lidet glædelige Politik, som Ministeriet fører, men som dog væsentligt baseres paa Krigsforberedelser, paa den Følelse, som skal udvikle sig i Folket derved, og vil dette Parti støtte Ministeriet i at nægte disse Folk den tarveligste Understøttelse paa deres gamle Dage? Den ærede Minister saa vel som flere af Tingets ærede Medlemmer, der ere fra samme Tid som jeg, vi vare unge, den Gang Løfterne bleve givne til dem, der drog i Krig, det var os tilligemed andre, som Løftet blev givet til; men nu, da vi staa i den højere Alder, paa den Tidsgrense, vi staa, er det vor Pligt at indfri de Løfter, som den Gang bleve givne, og jeg finder det langt under Folkets og Samfundets Værdighed at behandle disse Folk, som man behandler dem. Hvorfor har man givet vore Veteraner Krigsmedaillen at bære paa, naar det ikke skal have Spor af Betydning, naar man skal kunne kaste dem, der bære dem,

over paa Fattigvæsenet? Saa er det jo Humberg og Løgn alt, hvad der siges og tales om Fædrelandets Forpligtelser og Ansvar over for de Folk, der lyde Fædrelandets Kald, naar Faren kalder. Derfor har jeg stillet det lille Forslag om, at saa langt fra, at det er berettiget at kaste dem over paa Kommunerne, bør det være Statens Pligt at støtte disse Folk, som bære Krigsmedaillen, og som derigennem have faaet Løfte om at faa deres Alderdom sikret, og det er vor Pligt at indfri dette Løfte, ikke ved at kaste dem over paa Kommunerne men ved at lade Staten tage sig af dem, saaledes som det fordres her, medens man overlader til Kommunerne at bedømme de enkelte Tilfælde, og, for at sikre sig en rimelig Bedømmelse ogsaa bære en Del af Byrderne derved. Men, samtidig med at jeg har nævnt Veteraner fra Krigen, dem, der bære Krigsmedaillen, som Kongen har søgt at udmærke fremfor andre med denne Medaille, vil jeg henlede Opmærksomheden paa dem, der bære Redningsmedaillen, ikke i al Umindelighed, ikke dem alle, men dem paa Bestyksten. Jeg maa bemærke her, at Forslaget fra min Side ikke fremkommer som en Følge af de for kort Tid siden forefaldne Begivenheder; thi ærede Medlemmer ville vide, at det blev lagt paa Tingets Bord netop den Morgen, Telegramen meddelte disse Efterretninger. Men det har altid harmet mig, at man paa den Maade behandler de Folk der ude, den Del af Befolkningen, som saa at sige daglig sætter sit Liv i Bøve; dels for at udføre det, som Livet kræver af dem, og som bidrager til vort Lands, vort Folks Udvikling, vort Folks Indtægter, og dels fætte deres Liv i Bøve netop for at redde Liv og Guds for andre. Vi se altid hen til dem med Beundring for den Maade, hvorpaa de gøre det, og jeg tror ogsaa, at alle med mig have delt den Harm, der maa paatvinge sig enhver, der i en Række af Aar har læst om Hændelserne paa Bestyksten og set, at de Folk, der kaste sig ud med Dødsforagt for at redde deres Medmennesker, Folk, som gøre sig fortjente af Samfundet, og fremfor nogen anden, af Nationen, ofre sig, paa den Maade belønnes. Ja, undertiden er der en fremmed Fyrste, der sender dem nogle faa hundrede Kroner, hvad der kan give en Snes Kroner til hver, det er den Maade, hvorpaa man vurderer den Tjeneste, de gøre, de Liv, de redde; det er en Snes Kroner! Naar vi have set dem redde Menneskeliv, maatte 5, 10, 20, faa de en Snes Kroner hver Mand. Det er den Maade, hvorpaa man hædres disse Menneskers Mod, meget sjældent ser man Med-